

I dag, hvor vi, sortklædte, ganske vist fylder op i forsamlingen, er det måske lige skævt nok, at jeg tager afsæt i mødet med 'de Hviie'. Men se, jeg faldt for fristelsen.

For som andre blev jeg også overvældet af begejstringen og glæden, der strømmede ud fra stadion og ud i gaderne, da AGF vandt mesterskabet. Sikke en oplevelse at se det meste af en by og egn være på den anden ende.

Det har været rørende at se forventningsfulde fædre gå med deres sønner fra Risskov, andre cykle ind fra Gellerup og så alle dem, der kom langvejsfra og hang ud ad bilernes vinduer og soltage på vej mod centrum for at fejre heltene – de Hviie!

Fans, der har ventet i 40 år, krammede nogle af de sidst tilkomne. Om du havde ventet i årevis, stået på stadion i slud og regn eller var en af de sidste dages hellige, var ligegyldigt. Alle var velkomne.

Til en af sejrsmøderne på Tangkrogen fortalte musikeren Rahim om, hvordan en ven for en del år siden havde sparet op til en AGF-trøje. Da de så

kom til kamp, blev de mødt af en gruppe skaldede typer, der sagde: ”Gå hjem igen – I bliver aldrig hviie!”

”Men det er fortid nu,” sagde Rahim. ”For nu står vi her. Et nyt sted, hvor vi ikke kun fejrer mesterskabet, men også fejrer, at det er hele byens hold – fra Nordbyen, Sydbyen, Aarhus V, midtbyen og hele omegnen.”

”I alle vores smukke hudfarver,” sluttede Rahim.

Alt var enkelt og smukt i de dage.

Nu er vi på den anden side, og mens de sidste stadig fejrer mesterskabet, sætter eftertanken så småt ind.

Erfaringen sidder i nogle af os som en undren. Hvad var det, vi var vidner til? Det handlede tydeligvis ikke kun om fodbold, hvor vigtigt det end kan være. Hvad var det, mesterskabet i timerne og dagene, der fulgte, forløste? Var det ligefrem et øjeblik, hvor man kunne læne sig ind i den helt store fortælling om trængsler, nederlag, kamp for

overlevelse og håb – og så efter 40 år opleve det forjættede land?

Er det for meget at sige, at disse glade dage gav os et kig ind i, hvad vi hver især og i fællesskab gemmer af længsel og lidenskab?

Der skete i hvert fald noget i de dage. Fællesskabet kunne rumme alle generationer og hudfarver. Alle sociale skel blev for en tid uinteressante. Det var ligegyldigt, hvor du kom fra. Et forunderligt generøst fællesskab åbnede sig.

Spørger man en ægte AGF-fan som Rune Lykkeberg, er det ikke succesen og guldet, der er grundlaget for solidariteten. Det er derimod det, at man sammen udholder nederlag og fiasko. Gennem en sæson, ja gennem flere år, gennemlever fans tro og tvivl, usikkerhed og begejstring.

Kan du også genkende noget her? Længslen efter at træde ind i noget, der åbner sig og favner – på trods. Noget, der rummer så meget, at man oplever, at man ikke står alene i verden. En

sammenhæng, der ligefrem rækker ud efter mig, så selv os uden sæsonkort til stadion bliver gladeligt involveret. Oplever noget, der rækker ud over mig og byder på en insisterende glæde, der smitter?

Jeg ved godt, at nogle hurtigt bliver færdige med disse erfaringer: Det er jo bare sport. Sådanne begivenheder er udtryk for en art civilreligion. Det kan da godt være, de har ret. Men hvad nu, hvis oplevelserne inspirerer og udfordrer?

Når vi oplever dette utrolige, at en hel by – og andre gange en hel nation – i al mangfoldighed står sammen om en sag, vækker Jesu ord så ikke på en måde en vis genklang i os?

I dåbsbefalingen udpeger han alle jordens folkeslag og anlægger dermed et verdensperspektiv på fællesskabet. Det fællesskab, vi i det stille længes efter, lader han nærmest eksplodere og peger hele menneskeheden ud som det fællesskab, han favner, sætter os ind i og forpligter os på.

Han sender disciplene ud med befaling om at se bort fra alle kendte sociale skel, klubber, stammer, folk og grænser. Ud mod menneskeheden. Ethvert folkeslag på denne jord er omfattet af Guds omsorg og interesse.

Måske er det i virkeligheden noget af det mest radikale ved kristendommen: at Ånden blæser, hvorhen den vil, åbner vores tro for og insisterer på et fællesskab, der er større end alle vores partier, nationer og identiteter.

Et fællesskab, hvor ingen kan sige: Her hører du ikke til. Kristus ophæver ikke menneskers forskellighed. Han ophæver derimod forestillingen om, at forskellene gør os mere eller mindre værd.

Det er en vild og for os utopisk tanke, som ikke desto mindre er inspirerende og provokerende i disse tider, hvor polarisering trækker os fra hinanden, og konflikterne ikke synes at blive mindre. Her efterlades vi med spørgsmålet: Er fællesmængden, når dagen er omme, ikke større end forskellene? I Guds perspektiv synes den at

være det. Hos ham opløses de forskelle, der ellers adskiller os.

Også her gælder det, at det ikke er uden problemer at blande politisk tilhørsforhold sammen med et trosforhold. Det medgiver jeg. Men kan vi omvendt leve med, at vores trosforestillinger om, hvordan Gud ser på os og på vores næste, ikke har noget at gøre med, hvordan vi indretter vores samfund?

Troen kalder os ud til engagement i vores fælles tilværelse.

Som når vi mærker menneskevarmen fra siden, tilfældigt følges et stykke ad vejen med en ukendt og deler det, som er svært at forstå, når vi deler det, som kun kan gribes i tro, som hjerter forstår – er det så ikke også erfaringer, som får betydning for vores måde at indrette samfundet på? At der er plads til det ubegribelige, det vi umiddelbart ikke forstår, men som alligevel giver dybeste mening? At vi i samfundet også giver plads til det, som kun hjerter forstår?

Når Kristus sender disciplene og os ud i verden, er det altid med korset i centrum. Det ambivalente symbol, der på én og samme tid er et symbol på vores nederlag og svigt, og samtidig er det tomme kors et symbol på liv og opstandelse.

Derfor har vi steder, kirker, overalt i vores landskab og i vores byer, hvor du og vi kan komme med alt det i vores liv, der ikke går op: nederlag, forhåbninger, men også de glæder og overraskelser, som livet byder på.

Det er bestemt ikke, fordi kirken er et perfekt fællesskab. Her mødes vi, lidt som på stadion, og deler vores livs nederlag og svigt samt den åbenhed mod verden, som næres af håbet om en sejr og nye begyndelser, der kommer engang, og som vi i det små får et glimt af, når det fx lykkes os at favne enhver i ustyrlig glæde.

Her mødes vi af Gud, den altbestemmende virkelighed og tilværelsens dybeste lag, for så at gå ud herfra i det fælles liv og dele og forkynde: Alting skal blive nyt.

Jesus siger ikke til de elleve på bjerget: ”Gå ind, bliv her.” Nej. ”Gå ud, kom afsted.” Jesus peger ikke mod et centrum, mod sig selv, som for at samle tilhængere.

Han peger væk fra sig selv for at være nærværende overalt. Ikke i et centrum, men måske i særlig grad i periferien.

Dåben bliver tegnet på det ultimative fællesskab, som rummer enhver, et fællesskab, som ingen kan gøre sig fortjent til at tilhøre. Men du er velkommen til at gå med og gå ud.

Her sættes der ikke nogen grænse for hverken de sorte eller de hvide.

Her lyder ordet til alle folkeslagene: ”Jeg er med jer alle dage.”

Tilbage er der kun ét at sige: Gå ud. Gå med!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen

Lad os bede:

Herre, vor Gud.

- Vi takker dig for livet, som du har givet os.
- Lær os at leve, som vi var bestemt til; i åbenhed, med hjertet vendt hen imod dig og hen imod vor næste. Giv os mod til at begynde forfra, hver gang det ikke lykkes.
- Tak for den grænseløse kærlighed, som du har vist os, ved at gøre dit indtog i vort liv gennem din søn, vor herre Jesus Kristus, som blev menneske, døde og opstod for os, og som nu og for altid selv er til stede blandt os.
- Vær os nær, så vi må finde trøst og styrke, når tilværelsen synes meningsløs. Vær os nær når vi er fortvivlede, syge og ensomme. Vores tid er i dine hænder.

- Velsign din kirke ud over jorden. Lad med din Helligånd – dit Ord være i bevægelse blandt os, til glæde for et levende og åbent fællesskab.

- Vi beder for Hans Majestæt Kong Frederik den Tiende og hele det kongelige hus, for al lovlig øvrighed, for alle med ansvar i vort samfund. Giv dem og os alle din nåde, fred og velsignelse.

Amen

Jeg vil benytte muligheden for at takke Hans Majestæt Kong Frederik den Tiende for udnævnelsen til biskop over Aarhus Stift.

Tak til Kirkeministeriet for indstillingen og samarbejdet, som jeg ser frem til at fortsætte.

En særlig tak skal lyde til alle menighedsråd og præster i Aarhus Stift for tilliden og for at betro mig embedet. Tak for al opbakning og interesse. Nu venter hverdagen så småt. Det bliver godt.

Til sidst skal der også lyde en varm tak til Københavns biskop, Peter Skov-Jakobsen, for talen og bispevielsen i dag.

Efter næste salme er der altergang. Hvis du ønsker at deltage i altergangen, bedes du gå til det uddelingssted, der har samme farve som din placering i kirken. Farven er nævnt på dit adgangskort, og bagerst i programmet er der en oversigt over uddelingsstederne.

Nadveren uddeles kontinuerligt. Der udleveres en oblat, som efterfølgende dypes i vinen.

Lad os med apostlen tilønske hinanden:
Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle! Amen.